

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 3. Facilitas orationis Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

hocque medio possidet; Insuper non estimat ipsa cetera omnia plaris, quam nihilum, eoque hęc omnia, quę DEVS non suat, oriuntur ex nihilo, & in nihilum revertantur.

Anima huic addita orationi non curat cogitationes intellectum suum occupantes, siue bonas, siue malas.

Quando hęc anima videret nasci e suo intellectu pulcherrimas quasque cogitationes, & proficisci e corde suo ardentissimos quosque affectus, nihili hęc omnia facit, eoque hęc omnia nihil esse sciat; æternitas præcessit illa, æternitas illa sequetur; & si hęc per aliquot momenta inter duas hasce

apparuerint æternitates, id non fuit, nisi ut quantocyus disparent: Et quando videret ipsa intellectum suum horrendissimis quibusque occupatum cogitationibus, & cor suum pessimis, quę inveniri possunt, oppugnatum desiderijs, nihili penderet illa, eoque noverrit hęc omnia nihil esse; nihil erant paulò ante, & mox iterum nihil erunt; omnia transeunt, & nonnisi paulisper apparent, ut dispareant pro semper; nonnisi sola est veritas, quam fides docet ipsam de DEO, qui manet in æternum.

§. III.

Facilitas orationis DEI.

Quinque rationes, quę ostendunt excellentiam & facilitatem hujus orationis.

1. Fateor, me invenisse magnum argumentum solatij, fortissime exstimulationem meipsum, in Conclusionem hujus Consultationis. Siquidem imprimis videbam, tam difficile non esse, sicut credideram, orare semper absque intermissione, eoque opus non sit nostram semper fatigare animam, ad perficiendum continuò suam orationem propriam; sed tantum requiratur, ut requiescere permittatur ipsa in oratione DEI, quam ipse facit ab æterno: si semel illa hanc eognoverit & degustaverit, semper & facile, quin se fatiget, requiescere potest: Et hoc est, *semper orare, & non deficere.*

2. Secundò probè videbam, quod omnes animæ indiscrimina-

tim idoneæ sint ad faciendum semper orationem, dummodò solum existant Christianæ; & si nonnullæ faciant illam multò meliùs alijs, hoc non est, nisi ex eo, quod ipse habeant multò plus fidei; parùm interest, an habeant intellectum magis stupidum, vel illuminatum, cor magis tenerum, vel durum, discursum magis firmum, vel magis debilem, eoque propriæ cogitationes, vel proprii affectus non sint, qui exigere nos faciant noxam nostram in oratione DEI; sola fides nos eò deducit, & quantò vivacior fuerit & firmior, tantò nos propius deducit illuc.

3. Tertio videbam maximam facilitatem, quam habere possumus, verlandi semper in divinâ hęc oratione,

tione, omni tempore, & omni loco, si velimus; ne attendas, an sis in Ecclesiâ, vel solus abstractus in tuo conclavi, circumfers ubique oratorium, in quo perficere potes illam; siquidem animam tuam DEUS eo nomine ad suam crevit imaginem, ut facere possit, quod ipsemet facit, suoque Eclypon asimiletur Archetypo. Ipse intellectum habet, quo se contempletur, & voluntatem, quâ se amat ab æterno in se ipso & extra seipsum; ipse conficere sibi voluit oratorium quoddam ex tuâ animâ, conferendô illi intellectum & voluntatem ad contemplandum & amandum se continuò, sicut ipse, & cum ipso; prærogativa sanè stupenda, quam nostra obtinet anima super ceteras omnes creaturas.

4. Quartò benè videbam, aspiciendam igitur non esse orationem velut quendam laborem, sed velut maximam quietem, nihilque faciendum esse à nobis, eòquòd omnia faciet DEVS per seipsum; sufficit aspiciere ipsum facientem, & consentite ex totâ nostrâ animâ omnibus ijs, quæ facit. Nullius laboris est, aspiciere lucem in pleno meridie, ego non facio illam, sed totam invenio jam factam; impossibile est mihi, ut ipsemet vel faciam vel destruaam illam; dum claudendo oculos, non propterea illam destruo, sed illâ me privo, mihi- que voluntariam noctem concilio

& ut iterum videam, nullo mihi opus est labore, ut faciam lucem, quia ipsa semper manet facta, non nisi aperiendi mihi sunt oculi: sic nullus exantlandus mihi labor, ut faciam orationem DEI; non enim ego illam facio, sed ipse facit omnia, & à me non requiritur aliud, quàm intendere ipsi; quando avertito me ab illo (quod accidit sæpissimè) non destruo propterea orationem DEI, sed illâ me privo, & ut iterum illâ fruor, non opus est labore ad illam denuò faciendam, quia semper permanet facta, non nisi referare oportet me oculos, id est, de novo attendere & intendere DEO.

5. Tandem benè intellexi ex omnibus, quæ mihi dixit, non ita observandam esse methodum, ad perficiendum excellenter orationem DEI: siquidem intratur in illam absque præparatione, persistitur in illâ absque labore, & exitur ex eâ absque advertentiâ. Intratur illuc absque præparatione, cum nullum huic orationi, quæ æterna est, sit initium; & accidit ei, qui navat ipsi operam, quasi intraret in quandam Ecclesiam, ubi perpetuò cantantur laudes DEI, ipse illas hic incipit, ubi illas invenit; ipse facit, quod fit, & offert solum Deo easdem laudes, quæ redduntur ipsi: Persistitur hic absque labore, eòquòd non nisi illud, quod fit, suscipiatur: Hem! quid facere posset anima, quod non esset infinita

ratio;

ratione minus eò, quòd ipsemet facit Deus? Tandem exitur ex eà, ut non advertatur; siquidem hoc accidit nunquam, nisi per vecordem quandam oblivionem, quæ attentionem auferat animæ, qua fer-

tur in Deum, absque eo, quòd id advertat. O Deus bone! custodi nos à funesta hâc tuæ præsentis oblivione, quæ inestimabilibus exspoliât nos bonis, & malis nos obruit innumeris.

CONSULTATIO XVIII.

Cor fidele, ubi fit sermo de miraculoso Sanctissimæ Virginis partu, per quem dat Terra, quòd accepit è caelo, ut redderetur ipsi.

Uam parùm securæ spes nostræ sunt ac fiduciæ, si non nisi nostris innitantur desiderijs! Lætabat spe suavissimâ, dum vehementissimo me succensum expetiebat desiderio degustandi hîc innocentem voluptatem Consultationis jucundissimæ, quam perceperim unquam ex ore amantissimi Ductoris ac Comitæ mei, ab initio ad præsentem usque diem; Cùm viderem, quòd loqui mihi vellet de egressu Filij Dei ex utero Virginis Matris suæ, promittebam mihi, eodem perfundendâ fore gaudio animam meam, quò nostri perfunduntur oculi, ab initio diei, quando aurora progignit nobis solem! siquidem hæc hora est, ubi tota gaudio demulcetur natura. Sed attonitus hæsi,

dum dixit mihi; Non est hîc locus alicui Consultationi; siquidem in Consultationibus loquendum est; verum hîc non requiruntur verba, sed universale requiritur silentium, & profunda admiratio. Taceamus, inspiciamus sollicitè, & maneamus toti abrepti extra nos ipsos, ex aspectu innumerorum prodigiorum, quæ nostris occurrunt oculis, & silentium imponunt omnibus Creaturis: *Dum medium silentium tenerent omnia*: Et hoc dicens atollebat in cælum oculos, & exin ultro citroque circumagebat illos, ac brachia crucis in motem extensa elevans, dicebat voce admodum submissâ, languente & velut moriente: Omnia hîc sunt ineffabilia, ineffabilia, ineffabilia, & exin conticuit.

Sed hoc ipsum (dicebam ei, ut excitarem illum & impellerem ad pro-

Admiratio
prodigiosi
partus Vir-
ginis.

I. Leo-
nem.
Nativitatis